

NEMÁM HO RADA

Volám sa Barbora. Momentálne mám 18 rokov a som študentkou strednej zdravotníckej školy. Keď som mala 10 rokov, diagnostikovali mi DIABETES MELLITUS, teda cukrovku 1. typu.

Moje prvé pocity, ako sa vyrovnáť s takouto diagnózou, boli dosť pochmúrne, bola som „v šoku“. Odjakživa som nemala rada ihly a zrazu mi povedali, že si ich musím pichať do tela

sama niekoľkokrát denne. Keďže mám 1. typ cukrovky a môj pankreas inzulín vôbec neprodukuje, som úplne závislá od injekčného podávania inzulínu. V bruchu mám pichnutú kanylu, ktorá je napojená hadičkou na inzulínovú pumpu. Inzulín si podávam šesťkrát denne pred každým jedlom (raňajky, desiata, obed, olovrant, večera a druhá večera). Je však veľmi dôležité

správne odmerať dávku inzulínu. Na to potrebujem presne vedieť, akú hladinu cukru v krvi mám. Preto používam glukomer alebo špeciálny senzor, ktorý je automaticky prepojený s inzulínovou pumpou. Senzor mám pripojený na ruke špeciálnou ihlou. Umožňuje mi to väčší komfort, pretože ako každý diabetik, aj ja trpím občasnými hypoglykémiami, t. j. senzor ma na zlú hladinu cukru v krvi upozorní skôr, ako zareaguje moje telo. Sú nejaké činnosti alebo situácie, ktoré obmedzujú môj život? Ja osobne si myslím, že záleží od uhla pohľadu. Mnohí diabetici sa športu

vyhýbajú, pretože im spôsobuje kolísanie cukru v krvi. Ja sa však športu venujem aktívne, hoci viem, že to prináša nejaké riziká. Aby som sa nedostala do hypoglykémie, vždy pred športovaním niečo malé zjem a odpojim si dávkovanie inzulínu. Snažím sa vyhýbať stresovým situáciám, pretože pri cukrovke nie je dobré podliehať negatívnym náladám. Negatívne psychické nastavenie sťažuje snahu o dobrú kompenzáciu diabetu. Na život s touto chorobou som si postupne zvykla. Pravidelný monitoring glykémie a pichanie si kanyly do brucha každých 5 dní boli dosť závažnými zásahmi do môjho detského a relatívne bezstarostného života, no musela som sa s tým vyrovnáť. Okrem občasného vpichu do nevhodného miesta alebo utupenou ihlou, čo vie pekne zabolieť, už chorobu negatívne nevnímam. Koniec koncov môžem byť vcelku vďačná za to, že veda v tejto oblasti tak rýchlo napreduje a vyrábané pomôcky dokážu značne život uľahčiť. Musím však poznamenať aj to, že pacientom po ukončení 18. roku života poisťovňa už pomôcky neprepláca, t. j. inzulín, prúžky do glukomera a podobne si hradíte z vlastného vrecka.

BAŠKA

ALE MUSÍM